

Mars 2018

Du viser frem en kilde og lar folk få drikke av Bo Järpehag

For mange år siden hadde jeg og mitt team en lovsangshelg i Askeby utenfor Linköping. Det inkluderte både undervisning og godt med tid til å lovsynge Gud.

Etter lørdagens kveldsmøte, da vi spiste sammen, fikk jeg høre noen små, dyrebare ord som forble i mitt hjerte. Det var min gode venn, Johnny Trossö, som kom med en refleksjon over lovsangskvelden vi hadde hatt. Johnny hadde betydd mye for meg da jeg som ung lovsanger tok mine første steg i å tjene Gud med sang og musikk. Vi behøver jo alle storebrødre og storesøstre som bekrefter og oppmuntrer oss underveis.

Johnny hadde f.eks. ved en anledning prekt i vår hjemmenighet om Josva og hans lengsel etter å være nær Gud.

"Så talte Herren med Moses ansikt til ansikt, slik som mennesker snakker med hverandre. Siden vendte Moses tilbake til leiren. Men tjeneren hans, en ung gutt som het Josva, sønn av Nun, forlot aldri teltet." 2. Mos 33:11.

Etter møtet, når det lille kapellet nå var fylt av snakende, spisende mennesker, satt jeg meg ned på den lille plattformens gulv med en gitar og begynte å spille. Mitt hjerte var berørt av budskapet, og mitt unge hjerte lengtet etter å få kjenne Gud enda mer. Stille for meg selv begynte jeg å synge ordene:

*Å lære å kjenne deg er min lengsel, å lære å kjenne deg.
Å komme nære, nære ditt hjerte, se hvem du virkelig er.*

Etter en stund reiste vi ungdommer videre hjem til Elsa (min kommende kone). Der fortsatte jeg å spille den nye, lille melodien og resten av teksten kom til meg:
*For du er min Far og jeg er ditt barn. Jeg vet at du elsker meg.
Å være i din nærhet, høre deg tale, det er det eneste for meg.*

En enkel, liten lovsang var født. En av mine absolutt tidligste. Hvilken glede det er for meg å lenge etterpå få høre at den er mye brukt blant konfirmanter i den Svenske kirken. Man vet aldri hvor en sang tar veien.

Nå tilbake til den lørdagskvelden i Askeby. Den lille analysen Johnny ga meg der ved matbordet var: - Bosse, du viser frem en kilde og lar folk få drikke.

Du viser frem en kilde...

For min del ble det her ord av identitet. En beskrivelse av vårt oppdrag. Hvordan vi som lovsangsteam fikk være med å lede Guds elskede barn til kilden.

Vi var ikke kilden, lovsangen var ikke kilden — Jesus med sitt levende vann er kilden som flyter fritt og for ingenting. Dit kan enhver som vil, hver og en som tørster, få komme og drikke.

Vi samles rundt kilden. Mennesker står ikke i sentrum. Ikke engang fine lovsanger står i sentrum.

Guds menighets tilbedelse kan være en plass der vi får drikke av det levende vannet. Vi gjør det i sammen. Vi samles rundt kilden. Mennesker står ikke i sentrum. Ikke engang fine lovsanger står i sentrum.

Det er selve kilden som er i sentrum, og vi får alle, lovsangsledere, sangere, musikere, pastorer, prester, unge, gamle, hele forsamlingen, bøye våre knær og drikke av kilden.

Et fint bilde, synes jeg.

... og lar folk få drikke.

De her ordene har jeg (akkurat som Emil i Lønnebergets mamma gjorde) skrevet ned i min lille, blå skrivebok.

Der skriver jeg innimellom ned viktige saker, ord jeg har fått fra Gud, refleksjoner, osv. Jeg kommer regelmessig tilbake til den og minnes hva som er viktig i mitt liv.

Akkurat de her ordene om å la folk få drikke har gjort meg mer frimodig og trygg i min rolle som lovsangleder og musiker.

Sannheten er at når vi drikker av kilden blir våre hjerter tilfredstilt på dypet, men samtidig vokser vår lengsel etter Jesus enda mer.

Musikken er jo et underbart språk fra Skaperen, som kan nå våre hjerters dyp. Iblant har jeg kjent det naturlig å fortsette å spille, improvisere fritt fra hjertet, etter at sangen har tatt slutt, og vi alle kjenner en tone av inderlighet innfor Gud. Tonene blir en måte, bortenfor ordene, å sammen få drikke fra Guds kilde. Med samme hjerte av bønn og tilbedelse.

Ved andre anledninger har jeg blitt tryggere på å kanskje forbli i en sang som berører meg og forsamlingen på en spesiell måte. Jeg haster ikke videre, men våger å bli igjen der det flyter liv. Jeg lar folk få drikke. Vi drikker sammen av livets kilde gjennom vår tilbedelse.

Så disse små ordene fra min venn, synes jeg er et fint bilde på hvordan Guds menighets tilbedelse kan være. Kilden er i sentrum. Vi har alle kommet med samme lengsel. Å få mettes på dypet av vår mester Jesus Kristus.

En av våre seneste sanger har en enkel melodi og tekst:

Mer av deg, Jesus mer av deg.

Mitt hjerte lengter etter mer av deg.

For min sjel er svak, til deg roper jeg.

Mitt hjerte lengter etter mer av deg.

Som tenåring lengtet jeg etter å få kjenne ham mer. Den lengselen har ikke opphørt nå når jeg er 52 år. Sannheten er at når vi drikker av kilden blir våre hjerter tilfredstilt på dypet, men samtidig vokser vår lengsel etter Jesus enda mer.

Bo Järpehag

Du kan finne teksten til Bo & Elsa Järpehags elskede sanger i SongSelect; songselect.ccli.com